

něvadž svědci nebyli vedeni o skutečnostech vnějšího života, které svými smyslu postřehli, pozorovali nebo zvěděli (§§y 167, 222, 254 a j. tr. ř.), nýbrž měli býti v pravdě tážáni po svém úsudku o tom, zda považují obžalovanou za duševně chorou; takovýto úsudek jakožto výsledek činnosti logické a uvažovací a tudíž jakožto vnitřní jev duševních úkonů je však co do správnosti nekontrolovatelným. Svědci mohli býti proto vyslýcháni jen o skutečnostech, tedy o konkrétním jednání a počínání obžalované, v němž by se projevovaly abnormálnosti, ať v myšlení nebo chování se. Takovýmito skutečnostmi však obhajoba svůj důkazní návrh nedoložila, a, dohání-li to teprve ve zmateční stížnosti, je to opozděno a nelze k tomu jakožto k nepřipustným novotám přihlížeti.

Čís. 2005.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Předmětem přečinu §u 1 zákona mohou býti pouze věci, které jsou v době exekuce vlastnictvím exekutovým a vyloučeny nejsou z exekuce (§ 37 a 39 ex. ř.).

Odstranění věcí ve vlastnictví exekutově nejsoucích, nebo exekuci nepodléhajících (§ 250 ex. ř.), nebo z exekuce vyloučených (§ 251 ex. ř.), které byly zabaveny pouze proto, že v den exekuce byly v moci dlužníkově, jest přestupkem §u 3 zákona. Odstraněním věcí není jich přestěhování.

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Zm I 342/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 12. března 1925, kterým byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Předmětem přečinu §u 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. o maření exekuce mohou býti pouze věci, které právně mohou býti předmětem exekuce, tedy pouze věci, které jsou v době exekuce vlastnictvím exekutovým a které nejsou z exekuce vyloučeny (§ 37 a 39 ex. ř.). Odstranění věcí ve vlastnictví exekutově nejsoucích aneb exekuci nepodléhajících (§ 250 ex. ř.) aneb z exekuce vyloučených (§ 251 ex. ř.), které byly zabaveny pouze proto, že v den exekuce byly v moci dlužníkově, zakládá pouze zodpovědnost podle §u 3 zákona o maření exekuce (Löffler Ö. R. č. 64/1910 Singer z r. 1914 II. str. 530, 533 a Stoss z r. 1913 str. 369). V tomto případě, pokud se jednalo o předměty ku provozování živnosti řeznické, měl nalézací soud se zřetelem na to, že obžalovaný provozoval živnost řeznickou, zkoumati a zjišťovati, zda předměty, na něž byla exekuce vedena a jichž odstranění případně znehodnocení se obžalovanému za vinu klade, byly z exekuce vyňaty (§ 251 čís. 6 ex. ř. ve znění dle článku VIII. čís. nař. čís. 118/1914 ř. zák.). Tím spíše však měl nalézací soud zkoumati a

zjišťovati, zda předměty, o jichž odstranění jde, byly vlastnictvím obžalovaného, a měl při tom hodnotiti a se zabývati hlavně mimo jiné výpověďmi Antonie H-ové, Emilie D-ové a Magdaleny Š-ové, z jichž výpovědí plyne, že některé z předmětů obžalovaným odstraněných nebyly vlastnictvím obžalovaného.

Ke skutkové podstatě přečinu Šu 1 zákona o maření exekuce jest potřebí, by škoda činěním obžalovaného věřiteli způsobená 100 Kč přesahovala; škodu tu nelze ztotožňovati s cenou předmětů odstraněných nebo poškozených, nýbrž dlužno škodu tu se zřetelem na cenu těchto předmětů a ostatní okolnosti případu přesně a jasně zjistiti. Dle četnického oznámení, které bylo u hlavního přelíčení čteno, vyslovil svědek E. domněnku, že některé z předmětů (3 věšáky na maso) odvezl obžalovaný do L., kdež řeznickou živnost dále provozuje. Okolnost tu měl soud rovněž hodnotiti a zjistiti, zda se jedná o odstranění těchto předmětů neb o pouhé jich přestěhování. Nalézací soud však nezjistil ani, zda odstraněné předměty byly vlastnictvím obžalovaného, ani zda byly z exekuce vyloučeny, ani zda některé z nich byly odstraněny či pouze přestěhovány, a nezjistil též škodu věřitelům způsobenou. Nalézací soud též v důvodech nehodnotil průvody shora uvedené. Zmateční stížnost, která proto uplatňuje zmatky dle Šu 281 čís. 5 a 9 písm. a) tr. ř., je v právu a bylo ji důsledkem toho vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a ježto se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, slušelo podle Šu 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 uznati právem tak, jak se stalo.

Čís. 2006.

Zmatek dle Šu 344 čís. 8 tr. ř. lze prováděti pouze důkazem, že právní poučení předsedovo je nesprávným (právně mylným). Nezakládá jej projev vlastního mínění předsedy o otázce právně pochybné, ani poukaz k rozhodnutí nejvyššího soudu (§ 325 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 3. června 1925, Zm II 217/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 23. února 1925, kterým byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ku smilstvu podle Šu 132 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje zmatek podle Šu 344 čís. 8 tr. ř. ve dvojím směru a to a) že předseda ve svém výkladu opomenul poukázati na znalecký posudek, který vyličuje svedenou Marii M-ovou jako dívku vyvinutou a dospělou, b) že předseda ve svém výkladu výslovně prohlásil, že jednání obžalovaného tvoří skutkovou podstatu zločinu podle Šu 132 tr. zák. a že ku zdůraznění tohoto svého tvrzení přečetl též rozhodnutí nejvyššího soudu, že tím. dav průchod svému mínění, působil